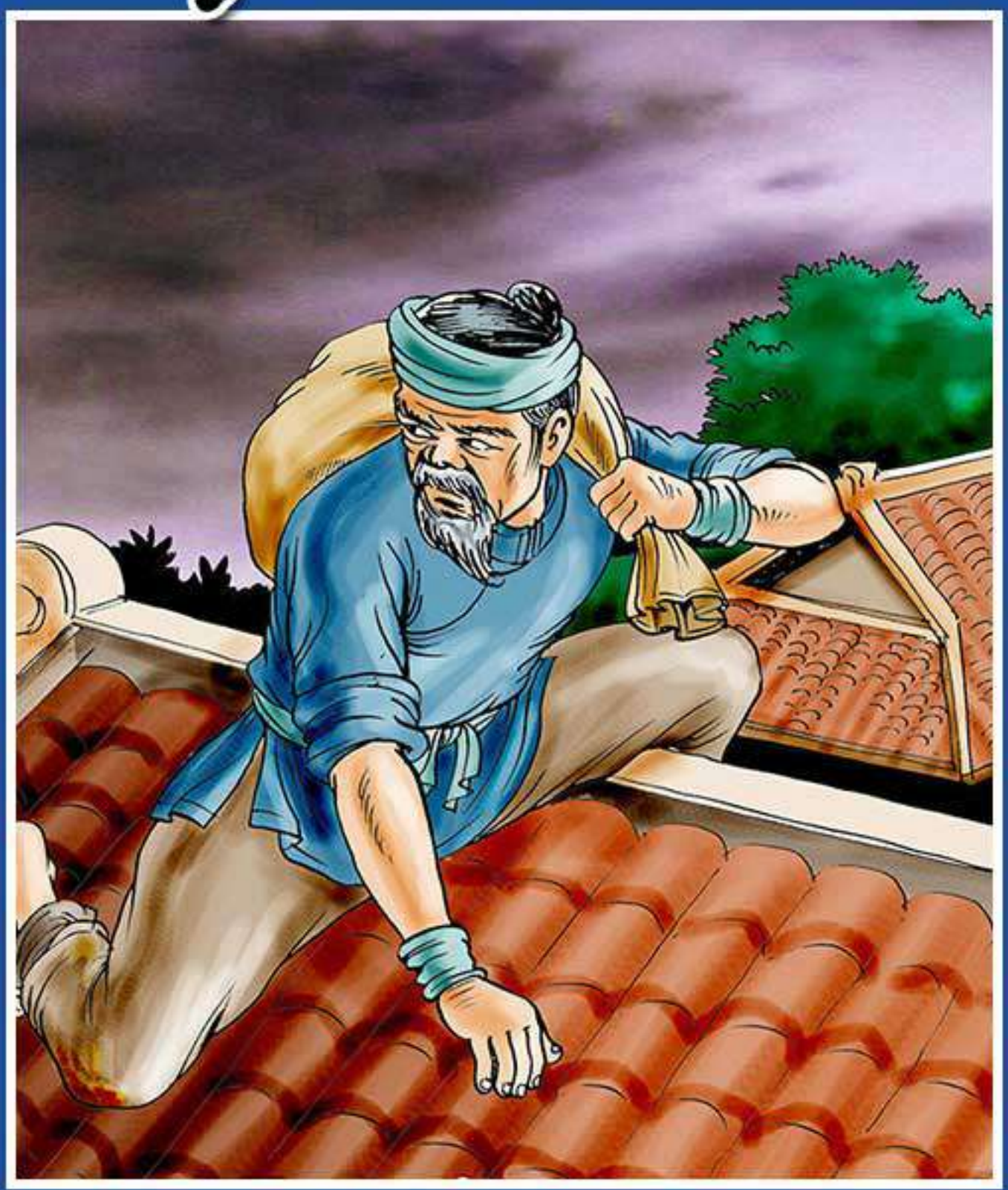
Truyện Cổ Nước Nam

Kẻ trộm dạy học trò

Tranh và lời: HÙNG LÂN

Ngày xưa có một tay ăn trộm lành nghề ngang dọc cả một vùng. Tay nghề của lão đã thuần thục đến nỗi khi muốn xâm nhập nhà ai để trộm thứ gì, thì nhà đó ắt khó thoát. Thấy mình tuổi già sức yếu nên lão muốn truyền cái bí quyết của lối sinh nhai "trèo tường khoét vách" cho một vài đồ đệ.

Cũng có nhiều người đến xin nhập môn, nhưng đối với ai lão cũng buộc một điều kiện là phải chịu một cuộc thử thách bằng cách đi "ăn sương" với lão một đêm, để cho lão xem thử bản lĩnh ra sao rồi mới chịu dạy.

Thật vậy, cách đó không xa có một anh chàng tên là Được, anh ta mang một mâm xôi gà tới xin theo học.

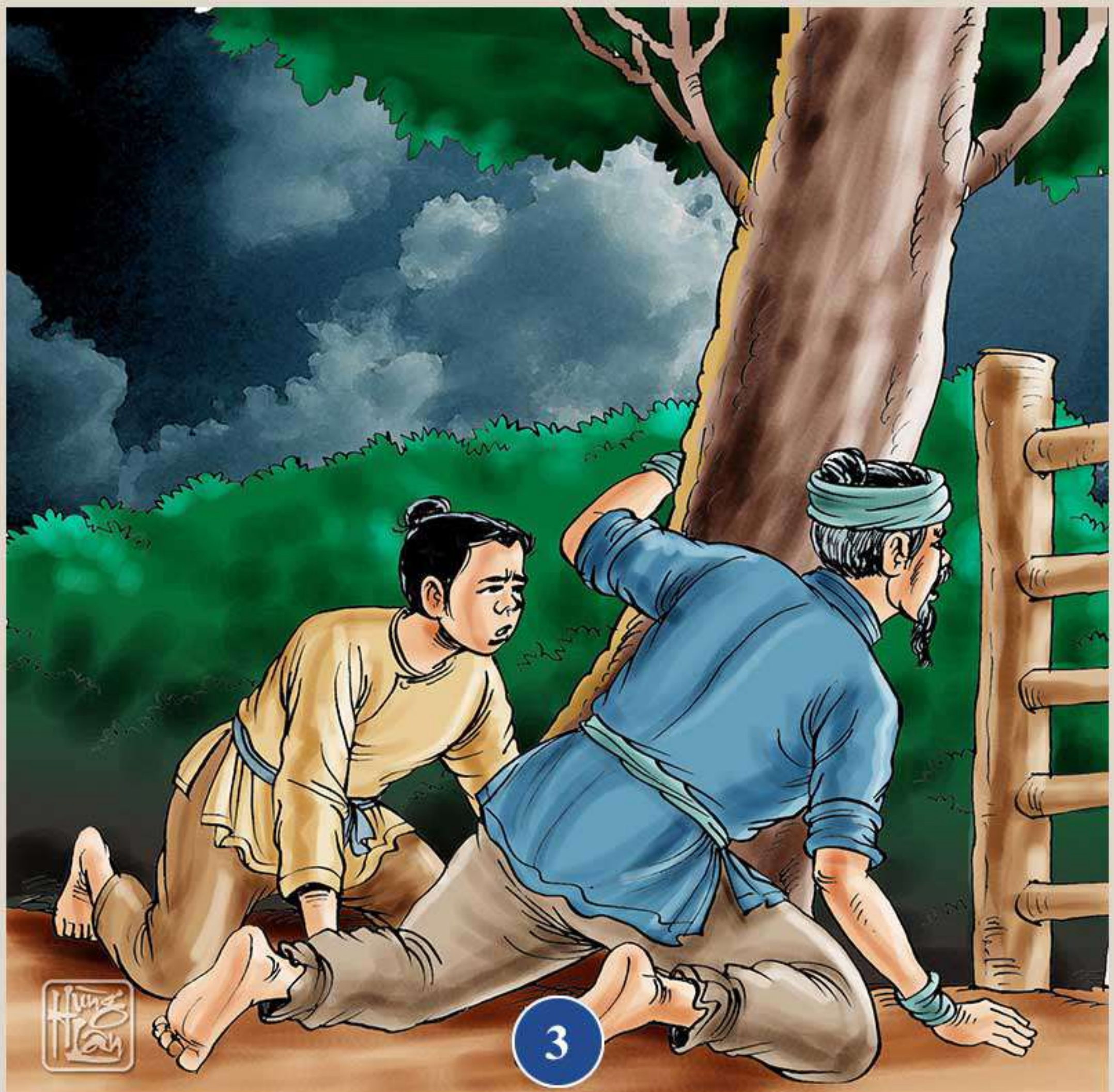
Thấy hắn có vẻ khờ khạo, chậm chạp, lão ăn trộm không muốn nhận nên nói:

- Anh đã biết cái nghề này cần phải có những gì chưa?

Được đáp với vẻ nài nỉ:

- Dạ, thưa thầy con biết rồi ạ! Xin thầy cứ cho con theo, con quyết học thầy cho tới cùng.

- Hừm, thôi được! Tối nay con đến đây, chúng ta sẽ cùng đi một chuyến. Có thế nào thì sau này sẽ hay.

Tối hôm ấy, thầy bảo trò nai nịt chỉnh tề rồi dẫn nhau sang thôn bên cạnh. Sau khi nghe ngóng không thấy động tịnh gì, hai thầy trò yên tâm đi đến bờ rào.

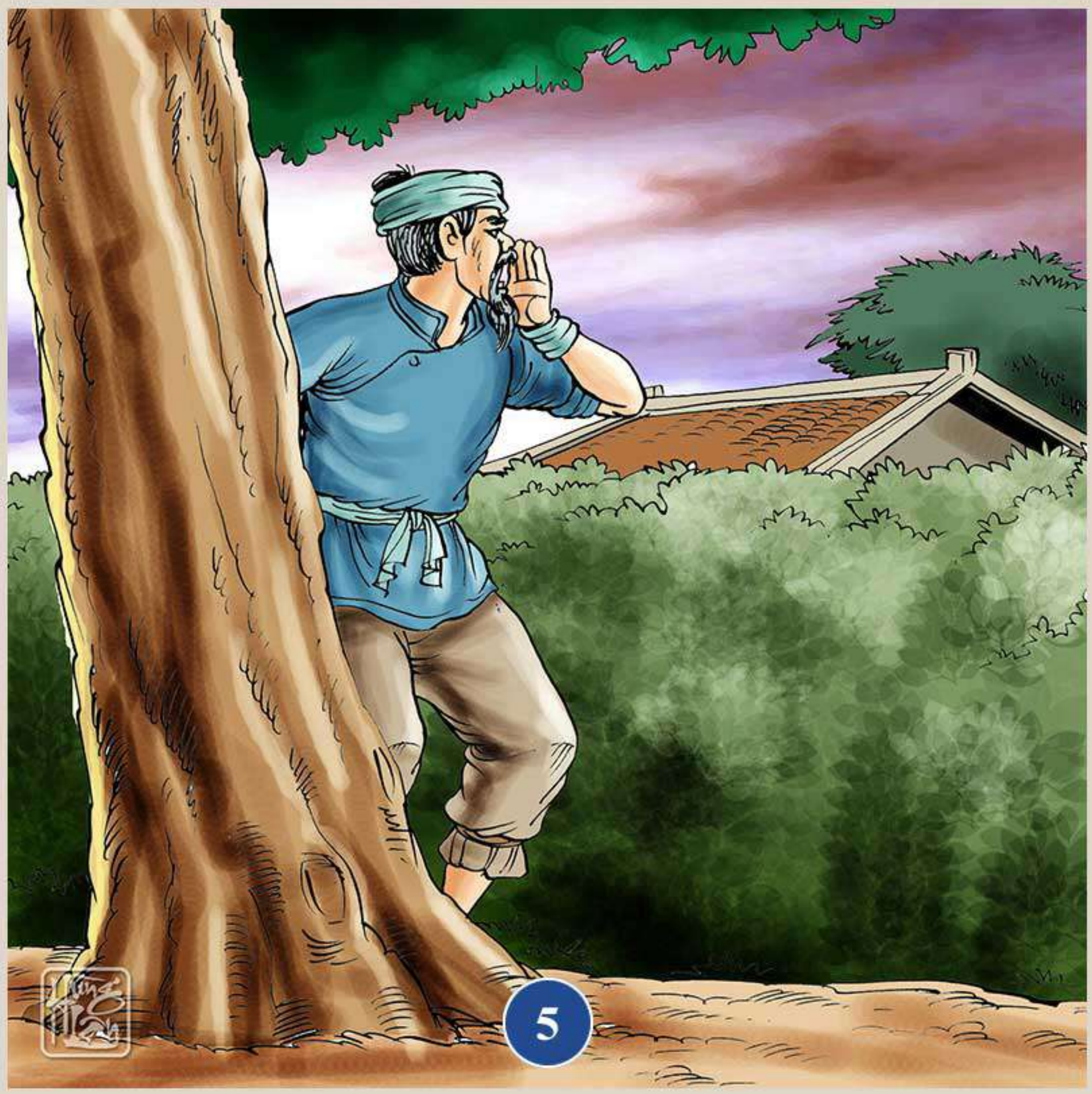
Thầy ghé miệng vào tai trò nói:

- Đây là nhà một người đàn bà góa. Nhà nó đi buôn vải. Hôm nay chúng nó đi vắng cả, chỉ để một người con gái ở nhà. Cái bọc vải nó để ở đầu giường, con tha hồ mà chọn. Muốn lấy bao nhiêu cũng được.

Nghe thầy nói rõ mọi thứ, Được cảm thấy an tâm và nghĩ rằng chuyến hàng này chắc chắn sẽ thành công.

Thế rồi thầy cắt giậu khoét vách cho trò chui vào rồi dặn rằng:
- Bây giờ là lúc con trổ tài được rồi đó, ta đã mách tất cả các nước trong nhà cho con biết, thế nào con cũng phải lấy ít vải về làm tin cho ta.
Được gật đầu:
- Vâng ạ!
Nói rồi Được cầm bao chui vào.
Đợi cho trò vào hẳn trong nhà, thầy mới rút êm ra ngoài hàng rào đứng đợi. Lão cố ý để Được vào một mình, xem trò của mình xoay sở thế nào khi không có thầy bên cạnh.

Vào được bên trong, y như lời thầy dặn, Được tìm đến nơi để vải không mấy khó khăn, vì chiếc giường ở ngay đấy.

Chắc mẩm mình sẽ được vớ bở nên hắn chưa vội lấy ngay, thò tay sờ soạng để phân biệt giá trị từng tấm vải thì bất ngờ nghe tiếng thầy ở ngoài cổng kêu toáng lên:

- Có trộm! Có trộm!

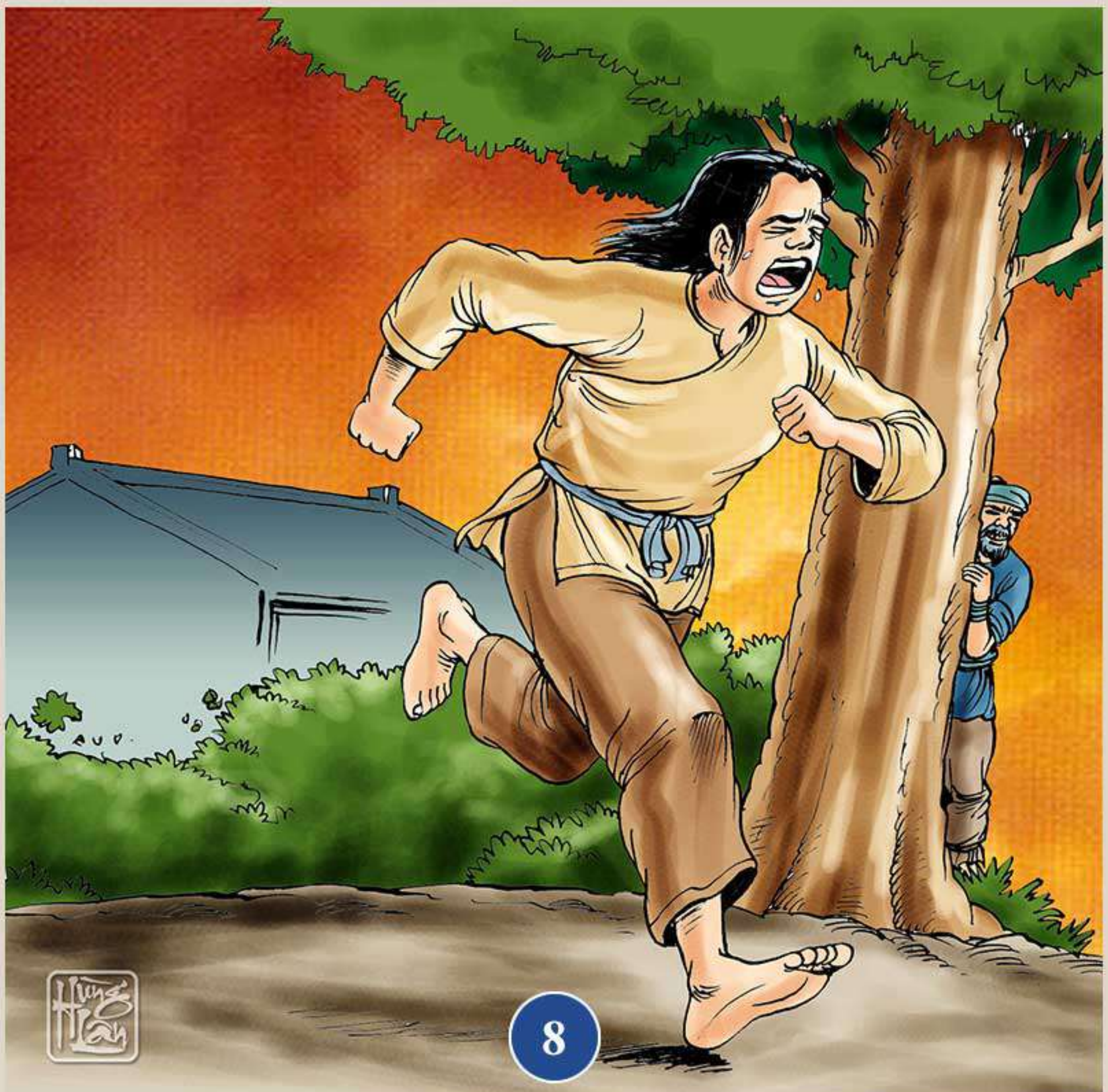
Được đâu có biết đó là bí quyết của thầy muốn dạy cho hắn tìm cách đối phó trong lúc hiểm nghèo, nghe tiếng kêu như vậy thì thất kinh hồn vía, hắn đạp đổ mọi thứ để tìm đường tháo thân.

Nghe động, cô gái lập tức choàng dậy ôm chặt lấy hắn. Được liền chống cự lại nhưng cô gái đã kịp thời nắm lấy búi tóc của hắn vừa xổ ra, đồng thời tri hô lên dữ dội, gọi láng giềng đến cứu.
Giằng ra cách mấy cũng không được vì cô gái nắm tóc hắn chặt quá, hắn bối rối không biết làm thế nào cả, đành mếu máo gọi thầy:
- Thầy ơi, nó nắm lấy tóc con rồi, làm sao bây giờ?
Có tiếng lão ăn trộm từ bên ngoài vọng vào:
- Con đừng lo, chẳng có gì đáng sợ cả...

Được vẫn một mực kêu nài:
- Thầy nói vậy chớ nó nắm chặt tóc con, chết đến nơi rồi đây nè!
- Nắm tóc thì có gì đáng sợ đâu - Tiếng lão ăn trộm trả lời - chỉ sợ nó nắm lấy mũi con thì không cắt được, còn như nắm tóc, con cứ cắt phăng đi là thoát.
Cô gái nghe nói thế liền vội buông tóc ra mà nắm lấy mũi hắn, nhưng cũng chính nhờ thế mà Được đã giật ra được ngay, vì làm sao cô gái giữ cái mũi trơn tuột của hắn được?
Hắn liền vùng ra khỏi tay cô gái, trốn thoát một cách dễ dàng.

Và thế là hắn ba chân bốn cẳng nhảy thoắt qua hàng rào, cắm đầu chạy thẳng.

Bấy giờ, nghe tiếng cô gái kêu cứu, xóm giềng bốn phía đổ ra rất đông, đuổi theo tên trộm.

Trong lúc nguy cấp, vì không có con đường thoát thân nào khác nên Được không quản gai góc, cứ việc chạy tuông vào một bụi tre bên vệ đường. Tuy bị gai tre cào rách cả da thịt nhưng Được yên tâm vì chẳng một ai tìm thấy mình cả.

Khi yên lặng đã trở lại với hắn, hắn tìm lối ra nhưng bụi tre kín quá, không tài nào lách mình được.

Mấy lần Được toan liều chui ra, nhưng thấy gai tre tua tủa đâm rất đau nên hắn lại thụt trở vào. Cuối cùng hắn đành chịu nằm chết dí trong đó suốt đêm.

Tờ mờ sáng hôm sau, hắn vẫn không dám chui ra vì sợ đau. Nhưng trời mỗi lúc một sáng dần, chắc chắn thế nào cũng có người đi ngang đây, thế nào hắn cũng sẽ bị phát hiện.

Đang phân vân thì may sao, bỗng thấy vợ thầy học đi chợ sớm ngang qua đó, hắn liền ra hiệu cho vợ thầy lại gần rồi nói nhỏ, nhờ về báo tin cho thầy biết để tìm cách cứu mình một tí.

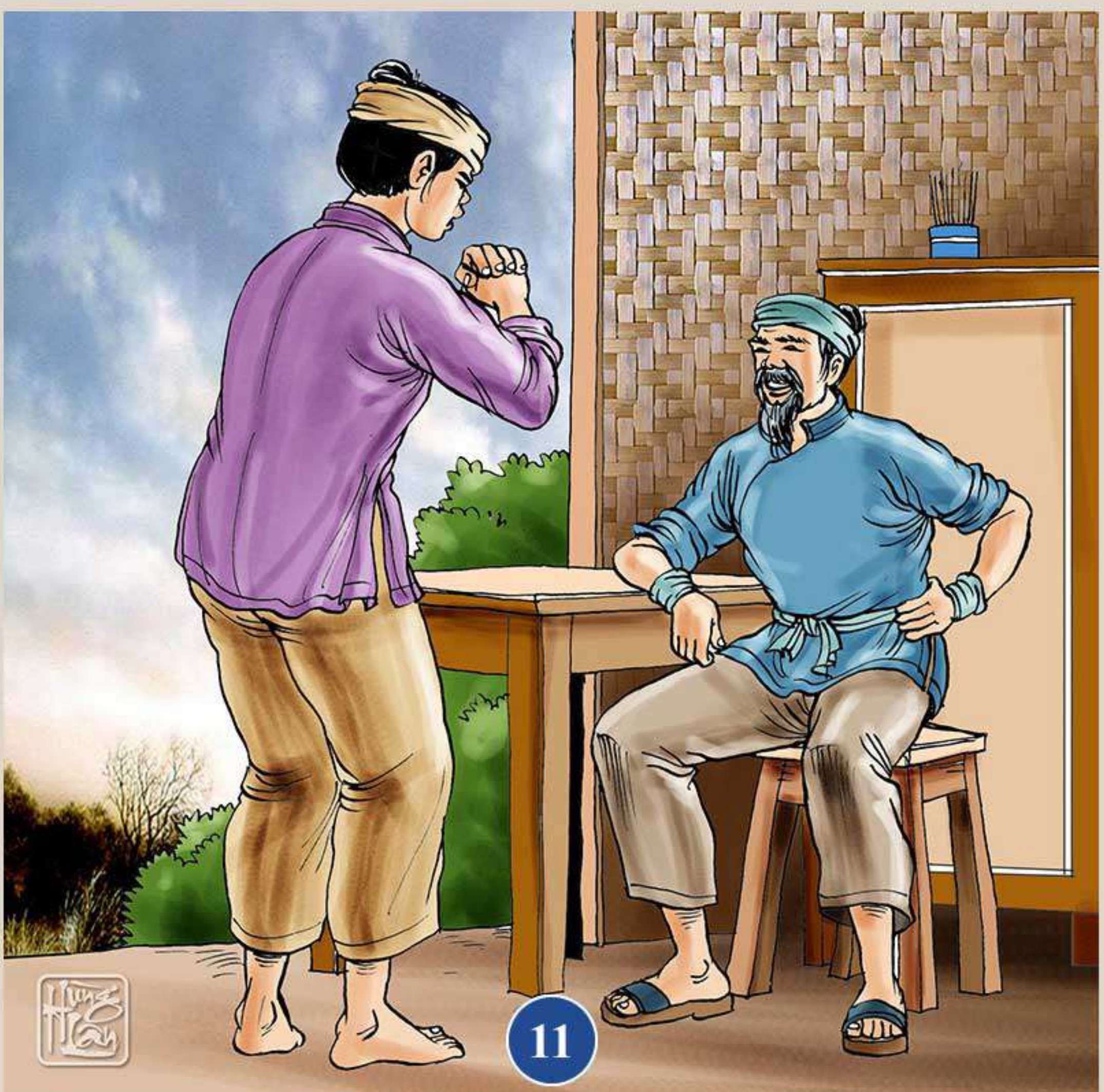

Bà vợ quay lưng đi được một lúc thì lão ăn trộm tới. Tưởng rằng lão nghĩ tình thầy trò mà cứu mình, nhưng ngờ đâu, lão chẳng giúp gì cho hắn lại còn đột ngột la toáng lên:

- Ối, làng nước ơi! Có tên trộm trốn ở đây nè! Làng nước ơi!

Thấy thế, Được không còn hồn vía nào nữa, chui nhào chui nháo tuôn ra khỏi bụi tre, mặc cho gai cào rách cả da thịt, lủi về nhà một mạch.

Hắn đâu biết rằng, ông thầy cố tình làm thế để hắn biết dũng cảm đối phó khi gặp cơn hiểm nghèo...

Người thứ hai thụ giáo với lão ăn trộm là một anh chàng thông minh lanh lợi tên là Lâu.

Tuy biết ông thầy có nhiều hành động khác thường và tính khí cũng hơi lạ lùng, nhưng hắn vẫn chấp nhận, đến xin làm đệ tử để học cái nghề "đục tường khoét vách" này.

- Ngươi đã biết thể lệ của ta rồi chứ?

- Dạ biết - Lâu đáp - Con đã nghe những người khác nói nhưng con cũng vẫn chấp nhận đi cùng thầy thử thách một lần cho biết.

- Ừ, được lắm, tối nay ta cùng đi.

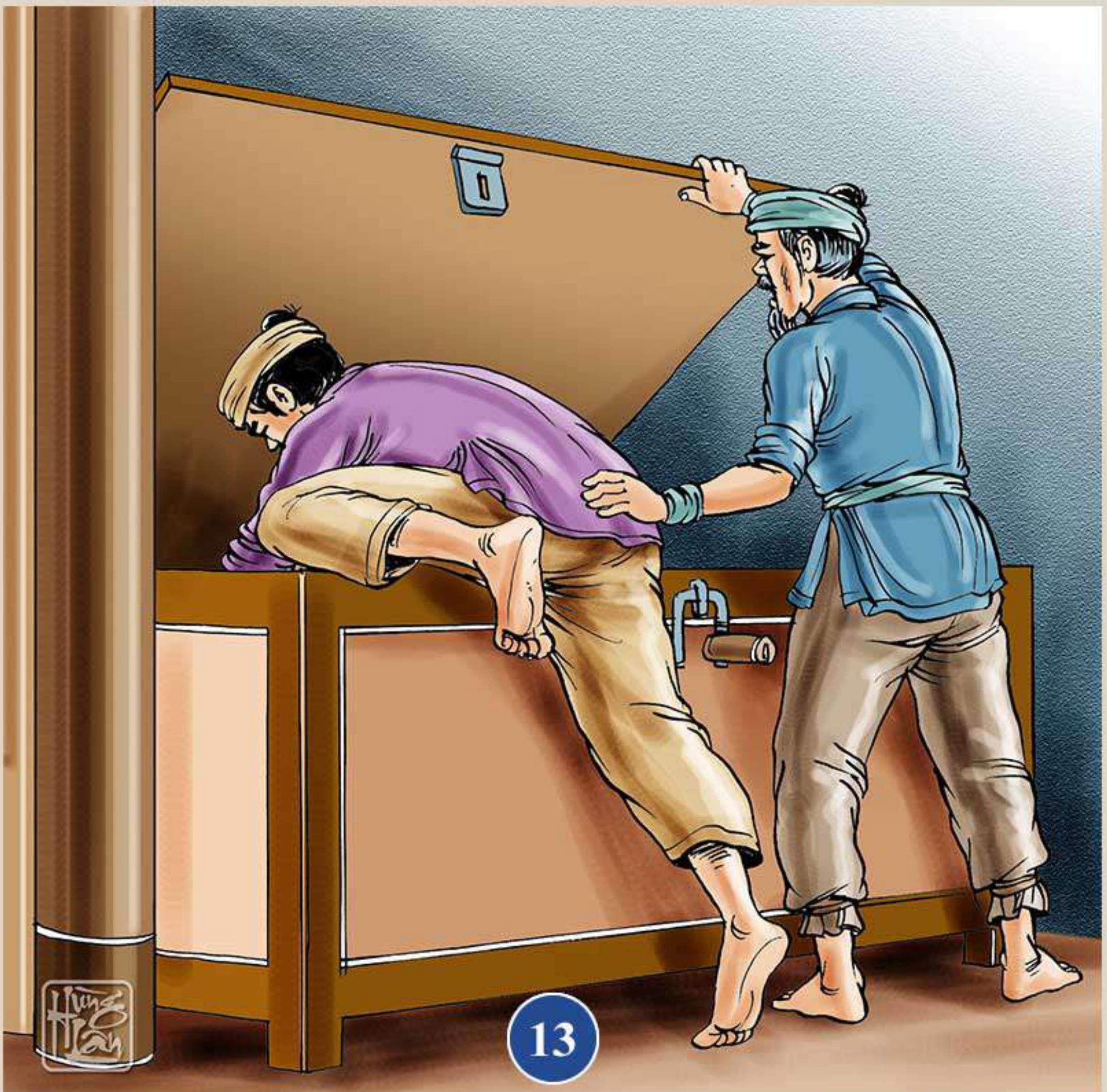
Đêm hôm ấy, hai thầy trò dắt nhau đến rình ở nhà một phú ông gần đó để thử thách.

Nhờ có tài nghệ của thầy, nên mặc dù nhà phú ông tường cao cửa kín, Lâu và thầy cũng lọt được vào bên trong một cách dễ dàng.

Khi đã vào đến nơi, hai thầy trò lần từng bước một đến sát bên cạnh một cái rương sập đặt ở góc nhà.

Ông thầy liền bảo hắn:

- Đồ quý vật lạ của nhà nó đều cất trong rương này. Bây giờ con hãy chui vào trong, muốn chọn gì thì chọn.

Ông thầy liền trổ tài mở khóa cho Lâu chui vào. Đang khi hắn vừa chui người vô rương, tay sờ soạng mọi thứ thì bỗng nhiên thầy đã đậy nắp rương lại.

Lâu chưa hiểu sự việc như thế nào cả thì đã nghe tiếng chìa khóa rút khỏi ổ và tiếng chân thầy lui gót.

Hắn hoang mang đến cực độ, không ngờ ông thầy lại thử mình một cách ngược đời như thế.

Lâu điếng cả người, bây giờ hắn như cá nằm trong chậu, thầm nghĩ đến những hình phạt sẽ đón chờ mình chỉ vì ông thầy gàn dở kia lập tâm chơi ác.

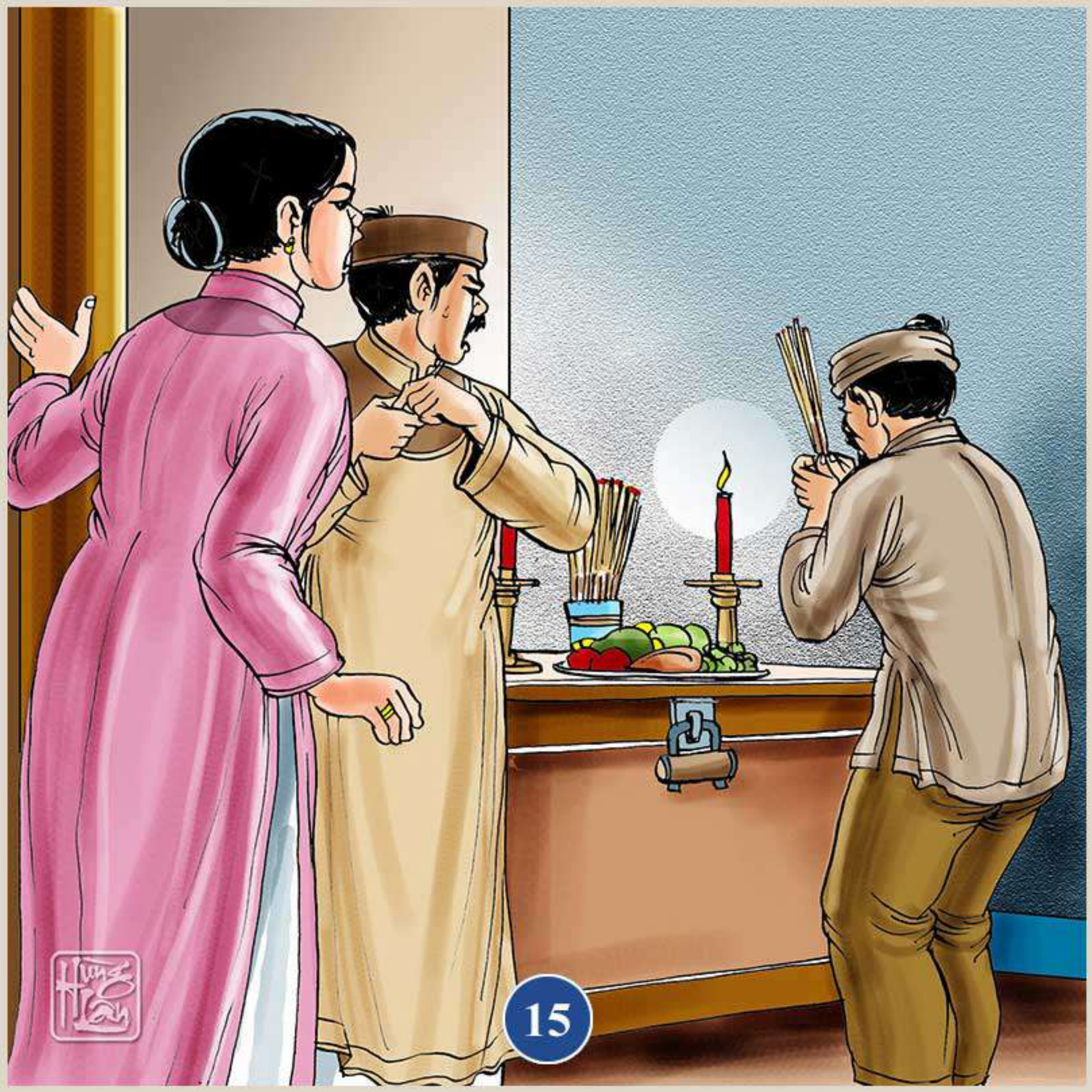

Nhưng sau một lúc lâu ngồi thừ trong rương, hắn bỗng nghĩ ra được một kế để thoát khỏi chốn nguy hiểm.

Mò mẫm bên trong rương, hắn chợt tìm thấy một chiếc áo thụng liền mặc vào, lại đội thêm một cái mũ quan viên trên đầu rồi tìm một cái khăn che lấp mặt mày lại.

Thế rồi hắn co chân đạp đùng đùng vào thành rương, vừa đạp vừa thét theo bộ điệu của con đồng bị thánh ốp:

- Hỡi hỡi gia chủ! Mau mau dậy cho ta truyền bảo! ai ai ai ya! Hỡi hỡi gia chủ ! Có nghe hay không thì bảo ?!

Nghe tiếng động, cả nhà phú ông hoảng hốt tỉnh dậy và chạy đến một bên rương. Họ rất lấy làm kinh ngạc khi nghe trong đó có tiếng nói huyền bí phát ra:

- "Ta là thần tài từ lâu nay đã làm cho chúng mày giàu có... Nay ta hiện về đây ban lộc cho chúng mày... Chúng mày hãy mở khóa rương đón ta ra mau..."

Phú ông và các gia nhân chưa bao giờ lại thấy có sự lạ lùng như thế, nên vừa sợ vừa mừng, vội vái lấy vái để, khấn xin thần tài hãy lưu lại một chốc để mình biện cỗ bàn cho tươm tất rồi mới mở rương ra để rước ngài đi.

Nói xong, một mặt hắn hối hả giục người nhà giết lợn đồ xôi, một mặt sai đầy tớ đi mời làng tới dự.
Người ta đổ xô tới đông nghịt, ai nấy đều hồi hộp đợi chờ xem mặt mũi thần tài ra làm sao.
Trong lúc đó thì cả nhà phú ông, mỗi người một nén hương trên tay hướng về phía rương mà cúi lạy xì xụp.
Và khi nắp rương vừa mở thì anh chàng Lâu, khăn đỏ trùm kín mặt vụt đứng dậy. Mọi người thấy thế thì sợ quá giãn ra, miệng lâm râm khấn vái, cúi đầu lạy như tế sao.

Thấy mọi người quỳ sụp cả xuống, anh chàng Lâu ung dung bước ra ngoài, rồi vì thấy người đông quá, không dễ gì thoát thân được nên hắn liền nghĩ ra một cách, hắn liền làm ra vẻ trịnh trọng rồi thét lớn:

- Mọi người nghe đây! Hãy mang mọi thứ lễ vật rồi theo ta ra ngoài đình dâng cúng Thành hoàng Thổ địa!

Phú ông và dân làng nghe vậy thì cúi đầu cung kính, trong lúc Lâu vẫn khoa chân múa tay như nhập đồng đi ra khỏi cổng, đoàn người theo sau với dáng điệu vô cùng kính cẩn.

Đến đình làng, Lâu ung dung bước vào Thượng điện rồi nhảy lên ngồi trên ngai thờ, mặt vẫn trùm khăn kín mít.

Hắn hé mắt trông thấy gã dân đinh bưng lễ vật vào thì mừng húm, nhưng vẫn cố làm ra vẻ trịnh trọng của người trên rồi dõng dạc phán:

- Được rồi, đặt lễ vật xuống đấy rồi lui ra ngoài sân. Báo cho tất cả mọi người là nếu đứa nào to gan bước vào trong điện sẽ bị phạt hộc máu ngay tức khắc. Có nghe rõ chưa?

Gã dân đinh lí nhí trả lời rồi đặt lễ vật xuống bàn, sợ sệt lui ra ngoài.

Mọi người nghe phán thì ai nấy đều hết sức sợ hãi, tất cả chen nhau lùi ra bên ngoài.

Bấy giờ trong đám đông có anh chàng Được cũng là học trò trước đây của ông thầy kẻ trộm, nghe chuyện lạ cũng đến xem thế nào. Nhưng khi nghe giọng nói của Thần Tài thì hắn lấy làm ngờ vực, đoán chắc là bạn học của mình ở đây rồi, nên Được nhẹ nhàng lách vào trong để xem suy đoán của mình có đúng hay không.

Mặc cho mọi người can gián, nhưng hắn vẫn quyết vào cho bằng được. Khi vào được bên trong rồi, hắn tiến lại gần chính điện và thấy rõ Thần Tài chính là thằng Lâu, bạn học của hắn.

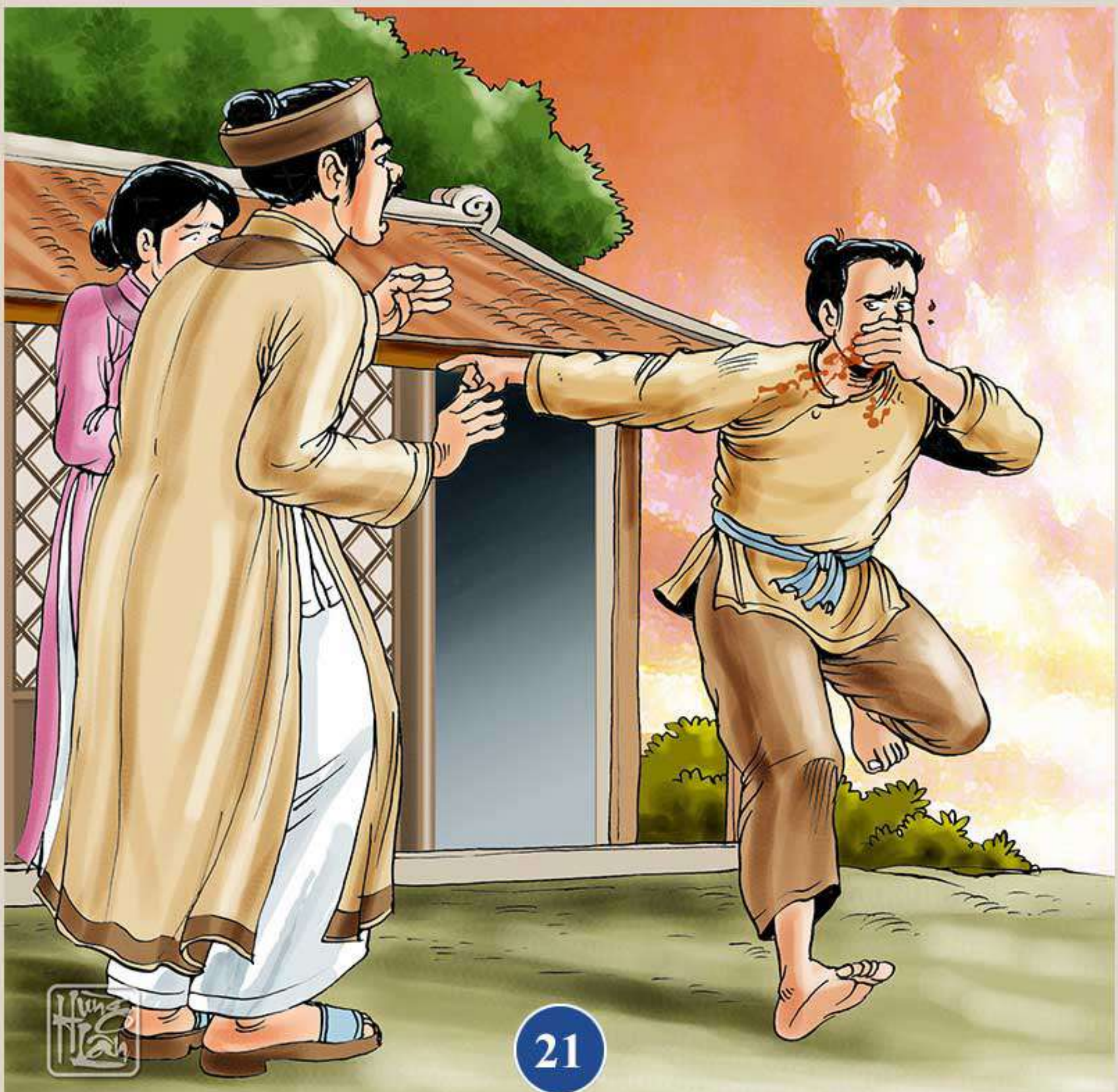
Được cười hì hì, đòi Lâu chia phần, nếu không sẽ vạch mặt hắn cho dân làng biết. Lâu ra hiệu bảo hắn im lặng và nói:

- Được rồi, anh đừng làm ầm ĩ lên. Tôi thề rằng thế nào cũng chia cho anh một phần.

- Thề thế nào?

- Anh thè lưỡi ra để tôi liếm, rồi tôi thè lưỡi ra cho anh liếm. Nếu kẻ nào làm sai thì trời tru đất diệt.

Được nghe nói thế thì tiến lại gần điện thờ, thè lưỡi mình ra và nhắm tịt mắt lại. Lâu liền dùng răng cắn cho hắn một cái rất mạnh vào lưỡi.

Được thét lên một tiếng thất kinh rồi hốt hoảng vụt chạy ra ngoài, miệng mồm đầy máu.

Phú ông và mọi người đứng bên ngoài không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Được tất tả chạy ra, tay bụm miệng, mồm nói ú ớ, máu trào đỏ ngầu bên mép thì lại càng tin hơn, cho rằng Thần rất thiêng, phạt hắn phải hộc máu như lời đã nói.

Rồi vì thấy cảnh Được bị thần phạt ghê gớm như thế nên mọi người bội phần sợ hãi, cho là thần đang nổi nóng nên vội chạy tan tác mỗi người một nơi.

Lâu chỉ chờ có thế, vội vứt hết áo xống, ẵm con lợn quay theo đường khác ra khỏi đình, trốn về nhà bình yên vô sự.